

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 172/06-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Mgr. J. B., D., zastúpeného advokátkou Mgr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 20/06 (predtým sp. zn. 16 Nc 5/03) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 20/06 (predtým sp. zn. 16 Nc 5/03) p o r u š i l základné právo Mgr. J. B., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 20/06 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Mgr. J. B. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava I

p o v i n n ý vyplatíť na účet jeho právnej zástupkyne advokátke Mgr. E. B., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 172/06-27 z 10. októbra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Mgr. J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 20/06 (predtým sp. zn. 16 Nc 5/03).

2. Porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ podal žalobný návrh okresnému súdu o náhradu mzdy proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky z dôvodu jeho nezaradenia na pracovnú pozíciu podľa rozsudku vo veci pracovnoprávnej rehabilitácie, ktoré začalo na jeho návrh 6. augusta 2003. Od podania žaloby uplynulo dva a pol roka a okresný súd neuskutočnil ani jedno pojednávanie a nebol vynesovaný rozsudok vo veci.

Sťažovateľ podal okresnému súdu 5. júna 2005 sťažnosť na prietahy v konaní.

3. Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu sp. zn. 16 C 20/06 (predtým sp. zn. 16 Nc 5/03) a prikázal mu konať v uvedenej veci bez prietahov. Zároveň sťažovateľ žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000 Sk.

Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že: „(...) zadosťučinenia vo výške 150 000,- Sk, ktorú považujem za minimálnu a primeranú mieru môjho poškodenia zapríčineného spôsobeným nekonaním a prietahmi v súdnom konaní. (...) Závažnosť poškodenia treba vidieť nateraz o. i. aj v tom, že takýmto konaním dopúšťa sa Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky s prispením Okresného súdu Bratislava I zneváženia nielen mňa ako politický rehabilitovaného občana za krivdy a následne poškodenia spôsobené mi štátom, a to nielen v tuzemsku, ale aj v zahraničí...“

Poukázal na svoj ťažký zdravotný stav, v dôsledku čoho je v dlhodobej a nepretržitej lekárskej starostlivosti.

4. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci nemožno od neho očakávať jej ďalšie objasnenie.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti, jej doplnenia, k nej pripojených písomnosti, vyjadrení účastníkov konania a spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 20/06 (predtým sp. zn. 16 Nc 5/03), zistil nasledovný priebeh a stav konania:

1. Sťažovateľ (v postavení žalobcu) je účastníkom predmetného súdneho konania o náhradu mzdy, ktoré začalo na jeho návrh 6. augusta 2003.

Okresný súd vyzval 2. septembra 2003 sťažovateľa, aby odstránil nedostatky podania, najmä aby opísal rozhodujúce skutočnosti vo veci a doplnil žalobný návrh.

Sťažovateľ odpovedal na jeho výzvu a 21. septembra 2003 žalobný návrh doplnil.

Dňa 27. októbra 2003 dal sudca kancelárii pokyn na pripojenie súdneho spisu sp. zn. E 466/1995. Podľa úradného záznamu sudca nahliadol do súdneho spisu sp. zn. E 466/1995 30. novembra 2003 a vydal pokyn na pripojenie k spisu sp. zn. 16 C 197/91. Sudca nahliadol do súdneho spisu sp. zn. 16 C 197/91 12. októbra 2004.

Okresný súd vyzval uznesením č. k. 16 Nc 5/03-21 z 10. januára 2005 sťažovateľa na odstránenie chýb návrhu na začatie konania a upresnenie petitu, pretože z podania nebolo zrejmé, akého rozhodnutia súdu sa sťažovateľ domáha.

Sťažovateľ požiadal 19. januára 2005 okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu v danej veci. Okresný súd vyzval 11. mája 2005 sťažovateľa, aby predložil písomnosti potrebné k rozhodnutiu o oslobodení od súdnych poplatkov.

Sťažovateľ podal okresnému súdu 5. júna 2005 sťažnosť na prietahy v konaní.

Okresný súd uznesením č. k. 16 Nc 5/03-38 z 5. augusta 2005 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovil mu právneho zástupcu.

Okresný súd uznesením č. k. 16 Nc 15/06-40 vyzval sťažovateľa na doplnenie podania, na základe ktorého jeho právny zástupca podaním z 28. novembra 2005 upresnil petit návrhu.

Okresný súd uznesením z 12. decembra 2005 vyzval odporcu, aby sa k návrhu sťažovateľa vyjadril, pričom odporca stanoviskom z 25. januára 2006 oznámil súdu, že nárok sťažovateľa v celom rozsahu neuznáva. Sťažovateľ podal 17. marca 2006 vyjadrenie k stanovisku odporcu a okresný súd nariadil termín pojednávania na 6. jún 2006, ktoré bolo z dôvodu predloženia spisu ústavnému súdu odročené. Pojednávanie vo veci 12. októbra 2006 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a navrhovateľ nesúhlasil, aby súd pojednával v neprítomnosti jeho právneho zástupcu.

Dňa 8. novembra 2006 odporca doručil súdu listinné dôkazy.

Súdne pojednávanie 16. novembra 2006 bolo odročené na 29. január 2007 za účelom vykonania dokazovania.

Okresný súd uznesením č. k. 16 C 20/2006-97 zo 16. novembra 2006 v časti zastavil konanie.

Dňa 1. decembra 2006 navrhovateľ doručil súdu podanie a listinné dôkazy.

Okresný súd výzvou zo 7. decembra 2006 žiada navrhovateľa, aby upresnil svoje podanie, či ide o nový návrh alebo odvolanie proti uzneseniu. Navrhovateľ doplnil svoje podanie 28. decembra 2006.

Okresný súd 8. januára 2007 vyzval právneho zástupcu, ktorý na výzvu odpovedal, že odstupuje od zmluvy o poskytovaní právnej služby navrhovateľovi z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, ako aj z dôvodu, že navrhovateľ robí podania okresnému súdu, o ktorých ho neinformuje, ich obsah nekonzultuje a stretnutí sa bez ospravedlnenia nezúčastňuje. Zároveň požiadal o prerušenie konania do doby, kým navrhovateľovi nebude ustanovený nový právny zástupca.

Navrhovateľ požiadal okresný súd 16. januára 2007 o ustanovenie nového právneho zástupcu.

Dňa 17. januára 2007 dal sudca kancelárii pokyn na zrušenie termínu súdneho pojednávania nariadeného na 29. január 2007 z dôvodu rozhodnutia o procesných návrhoch navrhovateľa.

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 2131/05 z 15. februára 2007 podal chronologický prehľad úkonov súdu v predmetnom konaní a uviedol, že:

*„...nedošlo k zbytočným prietahom v konaní zo strany konajúcej sudkyne. V oddelení 16 C v súlade s Občianskym súdnym poriadkom sa vybavuje vysoký počet pridelených vecí popri priebežnom mesačnom nápade nových vecí. Navrhovateľ svojimi neúplnými podaniami a skutočnosťou, že svoj postup v konaní neprerokoval s právnym zástupcom spôsobil, že predmetné konanie nie je k dnešnému dňu ukončené rozhodnutím vo veci samej.
(...)“*

“V prípade, že ÚS SR dospeje k záveru, že bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, navrhujeme aby ÚS SR nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie z dôvodu, že vo veci bol stanovený termín pojednávania, ale pre ďalší procesný návrh sťažovateľa bol zrušený. Konaním samotného navrhovateľa dochádza k predĺženiu konania a k predĺženiu časových úsekov medzi jednotlivými úkonmi smerujúcimi k vytýčeniu termínu pojednávania a rozhodnutia vo veci samej.“

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k vyjadreniu okresného súdu v liste zo 10. mája 2007 okrem iného uviedol, že : „*sťažovateľ zaujal stanovisko, že sa nebudeme vyjadrovať k zaslanému listinnému vyjadreniu.*“

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 20/06 (predtým sp. zn. 16 Nc 5/03) o návrhu na náhradu mzdy došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie súdu o náhrade mzdy, t. j. ide o existenčnú vec, o pracovnoprávny nárok, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu, aby bol naplnený účel súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie. Význam predmetného druhu súdneho konania v danej veci ale tiež súvisí s ďalej uvedeným pod bodmi 1.1 a 1.2.

1. Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie týkajúce sa náhrady mzdy, ktoré sa začalo 6. augusta 2003 a dosiaľ (teda po skoro štyroch rokoch) nebolo súdom prvého stupňa v celosti meritórne rozhodnuté; nerátajúc zastavenie konania v časti žalobného petitu.

1.1 Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk konanie o náhradu mzdy nehodnotil ako právne zložité. Faktickú zložitosť danej veci - čiastočne v prospech okresného súdu - ústavný súd hodnotil v spojitosti s obsahom uvedeným v bode 1.2.

1.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria v preskúmvanej veci, teda správania sťažovateľa, ústavný súd zistil skutočnosť, že aj sťažovateľ sa nie bezvýznamným spôsobom podieľal na prieťahoch konania, a to bolo osobitne zohľadnené pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom, a pri určení výšky priznaného finančného zadostučinenia. Táto skutočnosť sa prejavila v podaní zmätočnej žaloby sťažovateľom, ktorá až v priebehu ďalšieho konania (predovšetkým po súdom určeného advokáta pre žalobcu) spĺňala formálne náležitosti na jej prerokovanie, ďalej v procesnom správaní sa sťažovateľa (žalobcu) – z hľadiska času v nesústreďenom a neefektívnom poskytnutí súčinnosti okresnému súdu pri odstraňovaní chýb žaloby a oneskoreným predkladaním žiadostí adresovaných súdu o ustanovenie právneho zástupcu, o oslobodenie od povinnosti platiť súdne poplatky, ako aj v odročení pojednávania pre neúčast' jeho právneho zástupcu a v nedostatočnej kooperácii s ním, v dôsledku čoho sa právny zástupca vzdal jeho zastupovania v súdnom konaní a žiadal ho prerušiť do ustanovenia nového advokáta. Všetky tieto skutočnosti mali určitý vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Sťažovateľ v neposlednom rade aj v priebehu konania vedeného ústavným súdom zaujal napr. stanovisko v komunikácii so svojou právnu zástupkyňou, že sa ako strana sťažovateľa nebudú vyjadrovať k zaslanému listinnému vyjadreniu okresného súdu (viď

bod 3. II. časti odôvodnenia), čo ona ako jeho právna zástupkyňa akceptovala a zároveň tento dôvod „nezaujatia stanoviska“ výslovne uviedla v podaní z 10. mája 2007.

1.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd zistil, že tento vo veci konal plynulo až do 30. novembra 2003. V období od 1. decembra 2003 do 10. januára 2005 bol okresný súd nečinný. Následne okresný súd konal plynulo v medziach „*faktickej zložitosti*“ a „*správania sa sťažovateľa*“ uvedených v bodoch 1.1 a 1.3 tejto časti odôvodnenia.

Ústavný súd hodnotí obdobie nečinnosti od 1. decembra 2003 do 10. januára 2005 ako zbytočný prietah v trvaní viac ako 13 mesiacov.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu poukazujúce na objektívne príčiny spôsobujúce prietahy v konaní, ktoré spočívajú v značnej zaťaženi súdu, nemožno akceptovať. V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za prietahy v súdnom konaní (II. ÚS 40/97). Preto ani námietka veľkého množstva nevybavených a nerozhodnutých vecí nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

2. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

3. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov.

4. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy).

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk, ktoré bližšie špecifikoval keď poukázal na jeho právnu neistotu a skutočnosť, že pried'ahmi v konaní je znevážený ako politický rehabilitovaná osoba. V tomto ohľade ďalej poukázal na svoj ťažký zdravotný stav, v dôsledku čoho je v dlhodobej a nepretržitej lekárskej starostlivosti.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Ústavný súd konštatuje, že jeho fakultatívna právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v žiadnom rozsahu a nijakým spôsobom nemodifikuje ani nerozširuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov. V súvislosti s uvedeným považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť aj to, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sťažovateľovi, ktorého sťažnosti vyhovie v merite veci, nie je samostatným nárokom sťažovateľa na akési odškodnenie za prípadné pried'ahy v konaní príslušného štátneho orgánu, ale má len akcesorickú povahu. Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu teda nie je autonómny prvkom ním poskytovanej ochrany, ani akýmsi paralelným dôvodom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto dôvodom je len a výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (I. ÚS 235/03).

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vzal do úvahy všetky okolnosti prebiehajúceho súdneho konania a dospel k záveru, že vyslovenie porušenia označeného základného práva sťažovateľa a prikázanie okresnému súde vo veci konať je vzhľadom na podiel sťažovateľa na celkovej dĺžke konania

dostatočným uplatnením právomoci ústavného súdu a primerané finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nepriznal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 4.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou. Advokátka vykonala dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (doplnenie sťažnosti) z 25. septembra 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátke za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje spolu sumu (za dva úkony právnych služieb) 5 302 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007